

Даскалъ Ботю обаче, както казахме, разбиралъ каква е тая борба за личности и каква бива борбата за принципи. Въ атакитѣ на анонимния дописникъ той ималъ основание да подозира нѣщо повече, отколкото единъ дребенъ интересъ къмъ неговитѣ лични прѣстѣпления, ако би ги ималъ. Той билъ правъ. Но сѣщо билъ правъ и въ друго: че съ разколебанъ, макаръ чрѣзъ съмнителни срѣдства, престижъ, се дѣйствува по-мѣчно. Ето защо, за да запази принципалната страна въ една не случайно открита атака противъ него, той дава общеграждански характеръ на своитѣ възражения: тѣ трѣбва да изхождатъ изъ самия народъ, за да се докаже на униятитѣ, че тука, въ царството на одеския семинаристъ, тѣхниятъ пѣтелъ не може да пѣе — и, второ, за да защити и своето несправедливо оклеветено име, той дава на опровержението си официаленъ характеръ, сир. изходяще отъ училищната власт, която говори отъ името на народа, отъ оная власт, която има надзоръ надъ училище, ученици и учители! И майсторската ржка на даскалъ Ботю въ горния документъ се вижда не само по стилътъ, не само по фразитѣ, изъ които се мудрятъ до два русизма, но и по цѣлата кройка на отговора, по цѣлата логика на възражението, тѣй смѣло, ясно и категорично. Дългътъ си къмъ папицашитѣ даскалъ Ботю изплатилъ съ лихви.

V.

За да завършимъ мисълта си въ послѣдната глава, ние трѣбва да се спрѣмъ още на 2 — 3 факта, слѣдъ което, смѣтаме, и портретътъ на поетовия баща да бѣде закръгленъ.

Въ цитирания документъ, даскалъ Ботю опровергаваше една лъжа на в. „България“, че въ Калоферъ не празнували деньтъ на двамата братя равноапостоли, св. Кирилъ и Методий, по негова вина. Документътъ е ясенъ въ този пунктъ, ала ние днесъ сме въ поло-